Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

7. marts 2024*

»Appel – erstatningssøgsmål – Den Europæiske Unions ansvar uden for kontraktforhold – angiveligt ulovlig adfærd udvist af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) – OLAF's pressemeddelelse – beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer – forordning (EU) 2018/1725 – artikel 3, nr. 1) – begreberne »personoplysninger« og »identificerbar fysisk person« – undersøgelser foretaget af OLAF – forordning (EF, Euratom) nr. 883/2013 – uskyldsformodning – retten til god forvaltning«

I sag C-479/22 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 14. juli 2022,

OC ved dikigoros I. Ktenidis,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved T. Adamopoulos, J. Baquero Cruz, F. Blanc Simonetti og A. Bouchagiar, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz (refererende dommer), og dommerne P.G. Xuereb og A. Kumin,

generaladvokat: N. Emiliou

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: græsk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Med appellen har OC nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 4. maj 2022, OC mod Kommissionen (T-384/20, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2022:273), hvorved Retten frifandt Kommissionen i det søgsmål, som OC havde anlagt i henhold til artikel 268 TEUF med påstand om erstatning for det tab, som OC havde lidt som følge af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svigs (»OLAF«) pressemeddelelse nr. 13/2020 af 5. maj 2020 med overskriften »OLAF-undersøgelse afdækker svig med forskningsmidler i Grækenland« (*OLAF Investigation uncovers research funding fraud in Greece*) (herefter »den omtvistede pressemeddelelse«), for så vidt som OLAF havde foretaget en ulovlig behandling af appellantens personoplysninger og videregivet urigtige oplysninger om hende.

I. Retsforskrifter

A. Forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013

2 Artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT 2013, L 248, s. 1), med overskriften »Indledning af undersøgelser«, bestemmer i stk. 1:

»Generaldirektøren kan indlede en undersøgelse, når der er en tilstrækkeligt begrundet mistanke, som også kan være baseret på oplysninger fra en tredjepart eller på anonyme oplysninger, om, at der foreligger svig, korruption eller andre ulovlige aktiviteter, der skader [Den Europæiske Unions] finansielle interesser. Generaldirektørens beslutning om, hvorvidt der skal indledes en undersøgelse, skal tages under hensyn til, hvad der prioriteres i [OLAF's] politik på undersøgelsesområdet og dets årlige forvaltningsplan, jf. artikel 17, stk. 5. Ved denne beslutning skal der ligeledes tages hensyn til, at [OLAF's] ressourcer skal anvendes effektivt, og at de midler, der anvendes, skal stå i et rimeligt forhold til formålet. Hvad angår interne undersøgelser, tages der særligt hensyn til, hvilken institution eller hvilket organ, kontor eller agentur der har bedst mulighed for at gennemføre dem på grundlag af bl.a. følgende: arten af de faktuelle oplysninger, de faktiske eller potentielle økonomiske konsekvenser af sagen og sandsynligheden for en eventuel retslig opfølgning.«

3 Denne forordnings artikel 9, med overskriften »Processuelle garantier«, bestemmer i stk. 1:

»[OLAF] foretager sine undersøgelser med henblik på at fremskaffe såvel belastende som diskulperende oplysninger om den berørte person. Undersøgelserne foretages objektivt og upartisk og under overholdelse af princippet om uskyldsformodning og de processuelle garantier som fastsat i denne artikel.«

4 Forordningens artikel 10, med overskriften »Tavshedspligt og beskyttelse af oplysninger«, bestemmer:

»1. Alle oplysninger, der fremsendes eller indhentes i forbindelse med eksterne undersøgelser, uanset i hvilken form det måtte være, er beskyttet af de relevante regler.

2. De oplysninger, der fremsendes eller indhentes i forbindelse med interne undersøgelser, uanset i hvilken form det måtte være, er omfattet af tavshedspligt og beskyttet i henhold til de regler, der gælder for Unionens institutioner.

[...]

5. [OLAF's] generaldirektør sørger for, at offentligheden informeres på en neutral og upartisk måde, og at videregivelsen af oplysninger overholder tavshedspligten i forbindelse med undersøgelser og sker under overholdelse af de i nærværende artikel og i artikel 9, stk. 1, fastsatte principper.

[...]«

5 Artikel 11 i forordning nr. 883/2013, med overskriften »Undersøgelsesrapport og opfølgning af undersøgelserne«, bestemmer i stk. 1:

»Når [OLAF] afslutter en undersøgelse, udarbejder det under generaldirektørens myndighed en rapport. I denne rapport redegøres der for retsgrundlaget for undersøgelsen, de procedurer, der er fulgt, de konstaterede faktiske forhold og den foreløbige juridiske vurdering heraf, den anslåede finansielle virkning af de konstaterede faktiske forhold, overholdelsen af de processuelle garantier, jf. artikel 9, og konklusionerne af undersøgelsen.

Rapporten ledsages af henstillinger fra generaldirektøren om, hvorvidt der bør træffes foranstaltninger. Disse henstillinger skal i relevant omfang angive eventuelle disciplinære, administrative, finansielle og/eller juridiske foranstaltninger, som den berørte institution eller det berørte organ, kontor eller agentur eller de berørte medlemsstaters kompetente myndigheder har truffet, og de skal navnlig specificere de anslåede beløb, der skal opkræves, og angive den foreløbige juridiske vurdering af de konstaterede faktiske forhold.«

B. Databeskyttelsesforordningen

6 Artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1, herefter »databeskyttelsesforordningen«), med overskriften »Materielt anvendelsesområde«, bestemmer i stk. 3:

»[Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 2001, L 8, s. 1)] finder anvendelse på behandling af personoplysninger, som Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer foretager. Forordning (EF) nr. 45/2001 og andre EU-retsakter, der finder anvendelse på sådan behandling af personoplysninger, tilpasses til principperne og bestemmelserne i nærværende forordning i overensstemmelse med artikel 98.«

7 Databeskyttelsesforordningens artikel 4, med overskriften »Definitioner«, er affattet således:

»I denne forordning forstås ved:

[...]

1) »personoplysninger«: enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (»den registrerede«); ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet

[...]«

8 Databeskyttelsesforordningens artikel 98, med overskriften »Gennemgang af andre EU-retsakter om databeskyttelse«, bestemmer:

»Hvis det er relevant, fremsætter [Europa-]Kommissionen lovgivningsforslag til ændring af andre EU-retsakter om beskyttelse af personoplysninger for at sikre ensartet og konsekvent beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling. Dette gælder især bestemmelser om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med EU-institutioners, -organers, -kontorers og -agenturers behandling og om fri udveksling af sådanne oplysninger.«

C. Forordning (EU) 2018/1725

9 4., 5. og 16. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT 2018, L 295, s. 39) er affattet således:

»4) I henhold til [databeskyttelsesforordningen] skal forordning (EF) nr. 45/2001 tilpasses med henblik på sikre en stærk og sammenhængende databeskyttelsesramme i Unionen og muliggøre dennes anvendelse parallelt med [databeskyttelsesforordningen].

5) Af hensyn til en sammenhængende tilgang til beskyttelse af personoplysninger i hele Unionen og den frie udveksling af personoplysninger i Unionen bør databeskyttelsesreglerne for Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer så vidt muligt tilpasses til de databeskyttelsesregler, der er vedtaget for den offentlige sektor i medlemsstaterne. Når bestemmelserne i nærværende forordning følger de samme principper som bestemmelserne i [databeskyttelsesforordningen], bør disse to sæt bestemmelser i overensstemmelse med retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol (»EU-Domstolen«) fortolkes ensartet, navnlig fordi ordningen i nærværende forordning skal betragtes som svarende til ordningen i [databeskyttelsesforordningen].

[...]

16) Principperne om databeskyttelse bør gælde for alle oplysninger om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Personoplysninger, der har været genstand for pseudonymisering, og som kan henføres til en fysisk person ved brug af supplerende oplysninger, bør anses for at være oplysninger om en identificerbar fysisk person. For at afgøre, om en fysisk person er identificerbar, bør alle midler tages i betragtning, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse af den dataansvarlige eller en anden person til direkte eller indirekte at identificere, herunder udpege, den pågældende. For at fastslå, om midler med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse til at identificere en fysisk person, bør alle objektive forhold tages i betragtning, såsom de omkostninger og den tid, der er nødvendig til identifikation, under hensyntagen til den tilgængelige teknologi på behandlingstidspunktet og den teknologiske udvikling. Principperne om databeskyttelse bør derfor ikke gælde for anonyme oplysninger, dvs. oplysninger der ikke vedrører en identificeret eller identificerbar fysisk person, eller for personoplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke eller ikke længere kan identificeres. Denne forordning vedrører derfor ikke behandling af sådanne anonyme oplysninger, herunder til statistiske eller forskningsmæssige formål.«

10 Artikel 2 i forordning 2018/1725, med overskriften »Anvendelsesområde«, bestemmer i stk. 1, at denne forordning »finder anvendelse på behandling af personoplysninger i alle Unionens institutioner og organer«.

11 Nævnte forordnings artikel 3, med overskriften »Definitioner«, bestemmer:

»I denne forordning forstås ved:

1) »personoplysninger«: enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person […]; ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet

[…]

3) »behandling«: enhver aktivitet eller række af aktiviteter – med eller uden brug af automatisk behandling – som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. […] videregivelse ved fremsendelse, formidling eller enhver anden form for overladelse […]

[…]«

12 Artikel 4 og 5 i forordning 2018/1725 fastsætter henholdsvis principperne for behandling af personoplysninger og betingelserne for lovlig behandling. Denne forordnings artikel 6 fastsætter de elementer, som den dataansvarlige skal tage hensyn til ved afgørelsen af, om behandling til et andet formål end det, som oplysningerne oprindeligt blev indsamlet til, er forenelig med sidstnævnte formål. Endelig indeholder den nævnte forordnings artikel 15 en liste over de oplysninger, der skal gives, når personoplysninger indsamles hos den registrerede.

II. Sagens baggrund

13 Tvistens baggrund, som fremgår af den appellerede doms præmis 1-8, kan med henblik på nærværende sag sammenfattes som følger.

14 Appellanten, som er græsk statsborger, er universitetsforsker inden for områderne applikationer for nanoteknologi, energilagring og biomedicin.

15 I 2007 indleverede hun et forskningsprojekt til Det Europæiske Forskningsråd vedrørende et projekt med titlen »Studium af overgangen fra micro til nano: teoretiske og forsøgsmæssige grundlag, simulationer og anvendelser« (herefter »projektet«).

16 Den 30. september 2008 underskrev Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (Aristoteles-universitetet i Thessaloniki, Grækenland) (herefter »Aristoteles-universitetet«) tilskudsaftale nr. 211166 (herefter »aftalen«) vedrørende projektet. Aristoteles-universitetet blev udpeget som værtsinstitution for projektet. Den 15. juli 2009 trådte et tillæg til denne aftale i kraft, hvorefter Kommissionen blev erstattet af Forvaltningsorganet for Det Europæiske Forskningsråd (ERCEA) som dette universitets medkontrahent.

17 Aftalen fastsatte et maksimalt støttebeløb på 1 128 400 EUR til gennemførelse af projektet, som blev udbetalt til Aristoteles-universitetet som hovedmodtager, til appellanten som hovedforsker samt til en anden forskningsinstitution i Grækenland, som den 25. februar 2012 blev erstattet af en anden forskningsinstitution i Tyskland. Projektet blev gennemført på et laboratorium ved dette universitet, som blev ledet af appellantens far.

18 Da projektet blev afsluttet den 30. september 2013, anmeldte Aristoteles-universitetet udgifter på i alt 1 116 189,21 EUR til ERCEA, herunder personaleudgifter på 255 219,37 EUR samt et beløb på 15 020,54 EUR til rejseudgifter. Universitetet anmodede om betaling af dette beløb i henhold til aftalen.

19 Efter en finansiel revision ex post konkluderede ERCEA, at personaleudgifter på 245 525,43 EUR ikke var støtteberettigede, og besluttede at kræve, at Aristoteles-universitetet tilbagebetalte dette beløb, idet ERCEA udstedte en debetnota med henblik herpå. Aristoteles-universitetet bestred rigtigheden af denne debetnota ved Retten. Ved dom af 17. januar 2019, Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis mod ERCEA (T-348/16 OP, EU:T:2019:14), fastslog Retten, at fordringen i henhold til ERCEA's debetnota, hvorefter dette universitet skulle tilbagebetale et beløb på 245 525,43 EUR, var grundløs for så vidt angik et beløb på 233 611,75 EUR svarende til de støtteberettigede udgifter. Denne dom blev efterfølgende, efter appel, stadfæstet af Domstolen i dom af 14. januar 2021, ERCEA mod Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (C-280/19 P, EU:C:2021:23).

20 Da ERCEA ligeledes havde underrettet OLAF om resultaterne af dets revision, besluttede OLAF's generaldirektør den 29. maj 2015, i overensstemmelse med artikel 5 i forordning nr. 883/2013, at indlede en undersøgelse af eventuelle uregelmæssigheder eller svig i forbindelse med projektets gennemførelse.

21 I sin endelige rapport vedrørende undersøgelsen af 11. november 2019 fremkom OLAF med flere konstateringer. På grundlag af disse konstateringer anbefalede OLAF for det første ERCEA at træffe passende foranstaltninger med henblik på at tilbagesøge de beløb, der blev anset for

fejlagtigt udbetalt, fra Aristoteles-universitetet. For det andet fremsendte OLAF denne rapport til de nationale retslige myndigheder og anbefalede dem at indlede sager om svig samt om fremstilling af falske dokumenter og dokumentfalsk mod appellanten, hendes far og visse ansatte ved dette universitet.

22 Den 5. maj 2020 offentliggjorde OLAF på sit websted den omtvistede pressemeddelelse. Denne pressemeddelelse, som henviste til den undersøgelse, der er nævnt i nærværende doms præmis 20 og 21, havde følgende ordlyd:

»Beskyttelsen af EU-budgettet til forskning har altid været særlig vigtig for [OLAF]. Et komplekst svigagtigt forhold, der involverer en græsk videnskabskvinde og hendes netværk af internationale forskere, er blevet afsløret af efterforskere fra [OLAF].

Sagen vedrører et tilskud på [ca.] 1,1 mio. EUR fra (ERCEA) til et græsk universitet. Pengene skulle finansiere et forskningsprojekt drevet af en lovende ung videnskabskvinde, hvis far var ansat på det pågældende universitet. Projektet skulle efter sigende involvere et netværk af mere end 40 forskere fra hele verden under ledelse af den græske videnskabskvinde.

OLAF's mistanke blev først vakt, da det opdagede, hvordan de internationale forskere angiveligt blev betalt. Checks blev udstedt til individuelle forskere, men blev derefter indsat på bankkonti med flere kontohavere. Mistanken blev styrket, da det viste sig, at checkene blev indsat på bankkontiene af den ledende videnskabskvinde personligt.

OLAF's efterforskningshold besluttede at foretage en kontrol på stedet på det pågældende universitet. På trods af forsøg fra den ledende forsker på at hindre efterforskningen og med hjælp fra de græske nationale retshåndhævende myndigheder, som gav adgang til bankkonti og OLAF's egne digitale kriminaltekniske undersøgelser, var OLAF i stand til at sammensætte den sande historie bag svindelen.

Der blev fundet håndfaste beviser, som påviste, at den ledende videnskabskvinde havde oprettet de bankkonti, der blev brugt til at »betale« de internationale forskere og gjort sig selv til medkontohaver for kontiene for at få adgang til pengene. OLAF fulgte de økonomiske spor og var i stand til at bevise, at store beløb enten blev hævet kontant af videnskabskvinden eller blev overført til hendes private konto. En række af de forskere, der angiveligt var involveret i forskningsprojektet, blev kontaktet af OLAF. Ingen af dem var bekendt med, at deres navn var forbundet med projektet, eller havde nogen viden om de bankkonti, der var blevet åbnet i deres navn, eller om nogen betalinger foretaget til disse konti.

[...]

Undersøgelsen blev afsluttet i november sidste år med anbefalinger til ERCEA om at inddrive [ca.] 190 000 EUR (andelen af bevillingen på 1,1 mio. EUR, der angiveligt er udbetalt til de internationale forskere) samt til de nationale myndigheder om at indlede retssager mod de involverede personer.«

III. Søgsmålet for Retten og den appellerede dom

23 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. juni 2020 anlagde appellanten i henhold til artikel 268 TEUF sag med påstand om, at Kommissionen tilpligtedes at erstatte det ikke-økonomiske tab, som hun angiveligt havde lidt som følge af den omtvistede pressemeddelelse.

24 Til støtte for søgsmålet gjorde appellanten gældende, at OLAF ved at offentliggøre den omtvistede pressemeddelelse åbenlyst havde tilsidesat bestemmelserne i forordning 2018/1725 om beskyttelse af personoplysninger, princippet om uskyldsformodning i artikel 48, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) samt artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 883/2013, forpligtelsen til at overholde tavshedspligten i forbindelse med undersøgelser som omhandlet i sidstnævnte forordnings artikel 10, stk. 5, retten til god forvaltning, jf. chartrets artikel 41, samt proportionalitetsprincippet.

25 Ved den appellerede dom forkastede Retten samtlige de klagepunkter, som appellanten havde rejst mod OLAF, og frifandt i det hele Kommissionen i det af appellanten anlagte søgsmål.

IV. Parternes påstande

26 Appellanten har med appellen nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves.

– Der træffes endelig afgørelse i sagen.

– Kommissionen tilpligtes af betale sagsomkostningerne, såvel i appelsagen som i sagen for Retten.

27 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

V. Appellen

28 Til støtte for appellen har appellanten fremført tre anbringender om, for det første, en fejlagtig fortolkning af begrebet »identificerbar fysisk person« som omhandlet i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725, for det andet, en fejlagtig fortolkning af artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 883/2013 og af chartrets artikel 48, stk. 1, sammenholdt med artikel 6, stk. 2, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), vedrørende rækkevidden af uskyldsformodningen, og, for det tredje, en urigtig gengivelse af beviserne vedrørende tilsidesættelsen af chartrets artikel 41 om retten til god forvaltning.

A. Det første appelanbringende

29 Med det første appelanbringende, der er opdelt i fire led, har appellanten gjort gældende, at Retten tilsidesatte EU-retten ved i den appellerede doms præmis 91 og 92 at konkludere, at appellanten ikke havde godtgjort, at den omtvistede pressemeddelelse i sig selv, men ligeledes ved hjælp af midler, der med rimelighed kan tænkes anvendt af en læser, havde gjort det muligt at identificere appellanten, således at de oplysninger, der var indeholdt i denne pressemeddelelse, ikke er omfattet af begrebet »personoplysninger« som omhandlet i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725, og at denne forordning ikke finder anvendelse.

1. Det første anbringendes første og andet led

a) Parternes argumentation

30 Med det første anbringendes første og andet led, som skal behandles samlet, har appellanten foreholdt Retten, at den anvendte forkerte retlige kriterier med henblik på at fortolke begrebet »identificerbar fysisk person« i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725.

31 Hvad angår det første led har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 49 begik en retlig fejl ved at fastslå, at identificeringen af hende skulle følge af den omtvistede pressemeddelelse og ikke kunne følge af eksterne eller supplerende oplysninger, der ikke var omfattet af den adfærd, som blev foreholdt OLAF. Ifølge Domstolens praksis hænger begrebet »indirekte identifikation« uløseligt sammen med, at supplerende oplysninger er nødvendige for identifikationen, idet sådanne oplysninger kan være tilgængelige for en anden person end den dataansvarlige (jf. i denne retning dom af 19.10.2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, præmis 39 og 41).

32 Retten fastslog således med urette i den appellerede doms præmis 76, at en fysisk person, som en oplysning vedrører, kun er »identificerbar« som omhandlet i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725, hvis vedkommendes identitet kan fastslås af en »gennemsnitslæser«, som ikke selv råder over yderligere oplysninger, der gør det muligt for denne at fastslå identiteten på den person, som oplysningen vedrører. Denne bestemmelse omfatter tværtimod enhver anden person end den dataansvarlige, som råder over sådanne oplysninger. Følgelig afviste Retten i den appellerede doms præmis 81, 82 og 87 med urette at tage hensyn til den omstændighed, at den tyske journalist, der er nævnt i den appellerede doms præmis 77, havde identificeret hende som den person, der var omhandlet i den omtvistede pressemeddelelse. Retten burde have fastslået, at hun kunne identificeres af en læser, der rådede over supplerende oplysninger, i lighed med denne tyske journalist, og at de identifikatorer, der fremgik af denne pressemeddelelse, under alle omstændigheder kunne føre til, at hun kunne identificeres af de familiemedlemmer og kolleger, som kendte til hendes karriereforløb samt til hendes ansættelse som hovedforsker ved projektet.

33 Med det første anbringendes andet led har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 65, 67 og 68 begik en retlig fejl ved at fastslå, at kun mindre eller ubetydelige midler, der let og hurtigt kan godtgøre identiteten af den person, som oplysningerne vedrører, henhører under begrebet midler, »der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse« til at identificere den person, som personoplysningerne vedrører. Det fremgår nemlig udelukkende af 16. betragtning til forordning 2018/1725, at for at fastslå, om midler med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse

til at identificere en person, bør der tages hensyn til de omkostninger og den tid, der er nødvendig til identifikation, uden at det kræves, at disse omkostninger eller denne tid er minimale eller ubetydelige.

34 Kommissionen har gjort gældende, at det første anbringendes første og andet led skal forkastes.

35 Hvad angår det første led har denne institution anført, at forordning 2018/1725 anvender »identifikationsrisikoen« som kriterium for definitionen af muligheden for identifikation og henviser til nødvendigheden af at tage »alle objektive forhold« i betragtning med henblik på at fastslå denne risiko. Den blotte hypotetiske mulighed for at udpege en person er således ikke tilstrækkelig til at anse denne for at være »identificerbar«. Kommissionen har under henvisning til, at appellen er begrænset til retsspørgsmål, anført, at Retten undersøgte appellantens faktiske anbringender med henblik på at afgøre, om appellanten kunne identificeres direkte eller indirekte, idet den fremhævede, at det tilkom appellanten at føre bevis for, at betingelserne for Unionens ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 340 TEUF var opfyldt. Retten konkluderede imidlertid i den appellerede doms præmis 73, at appellanten ikke havde godtgjort, at hun med sikkerhed kunne identificeres af en læser af den omtvistede pressemeddelelse ved hjælp af midler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse.

36 Kommissionen har desuden forklaret, at Retten i den appellerede doms præmis 58 konkluderede, at appellanten ikke havde godtgjort, at der forelå et konkret tilfælde, hvor hun var blevet identificeret alene ved læsning af den omtvistede pressemeddelelse. Appellanten kan således ikke med føje hævde, at hun kunne være blevet identificeret af sine familiemedlemmer eller af kolleger. Som det fremgår af den appellerede doms præmis 73 og 78-81, blev det for Retten desuden godtgjort, at den eneste person, der havde fastslået og afsløret appellantens identitet over for offentligheden, var den tyske journalist, men at denne allerede kendte hendes og faderens karrierer, og at den nævnte journalist rådede over et stort antal oplysninger. Under appelsagen kan det imidlertid ikke bestrides, at den nævnte journalist havde »subjektiv ekstern viden« om appellanten.

37 Hvad angår det første anbringendes andet led har Kommissionen gjort gældende, at det ikke fremgår af den appellerede doms præmis 65-68, at kun »mindre eller ubetydelige« midler opfylder definitionen af »midler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse«. Navnlig hviler appellantens argumentation på en fejlagtig og isoleret læsning af sidste punktum i den appellerede doms præmis 65, som skal sammenholdes med resten af indholdet af denne præmis 65 og med denne doms præmis 68-61, hvori Retten undersøgte appellantens argumentation. Det retlige kriterium, som Retten anvendte, vedrørte netop spørgsmålet om, hvorvidt appellanten kunne identificeres i den omtvistede pressemeddelelse ved hjælp af midler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse.

b) Domstolens bemærkninger

38 Med det første anbringendes første og andet led har appellanten i det væsentlige foreholdt Retten, at den begik flere retlige fejl ved at fastslå, at oplysningerne i den omtvistede pressemeddelelse ikke er omfattet af begrebet »personoplysninger« som omhandlet i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725, og at denne forordning derfor ikke fandt anvendelse på appellanten.

1) Formaliteten vedrørende det første anbringendes første led

39 Kommissionen er af den opfattelse, at visse af de argumenter, der er fremført til støtte for det første anbringendes første led, henhører under Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder og derfor ikke er omfattet af Domstolens prøvelsesret i forbindelse med nærværende appel.

40 I denne henseende bemærkes, at den retlige kvalificering af en faktisk omstændighed eller en akt, som foretages af Retten, er et retsspørgsmål, der kan rejses under en appelsag (dom af 12.5.2022, Klein mod Kommissionen, C-430/20 P, EU:C:2022:377, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

41 Det fremgår af formuleringen af det første anbringendes første led og af samtlige de argumenter, der er fremført til støtte herfor, at appellanten har kritiseret Retten for at have begået en retlig fejl ved at støtte sig på urigtige retlige kriterier i sin fortolkning af udtrykket »identificerbar fysisk person« og ved på dette grundlag at foretage en urigtig retlig kvalificering af oplysningerne i den omtvistede pressemeddelelse, som medførte, at disse ikke var omfattet af begrebet »personoplysninger« i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725.

42 Det følger heraf, at det første anbringendes første led kan antages til realitetsbehandling.

2) Spørgsmålet, om det første anbringendes første og andet led kan tiltrædes

43 Indledningsvis bemærkes, at definitionen af begrebet »personoplysninger« i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725 i det væsentlige er identisk med definitionen i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1). Som det fremgår af fjerde og femte betragtning til forordning 2018/1725 samt af databeskyttelsesforordningens artikel 2, stk. 3, og artikel 98, har EU-lovgiver desuden haft til hensigt at indføre en ordning for beskyttelse af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer, der svarer til den, der er fastsat i databeskyttelsesforordningen, med henblik på at sikre en ensartet og konsekvent beskyttelse af fysiske personer med hensyn til behandlingen af deres personoplysninger i Unionen. Det skal derfor sikres, at fortolkningen af artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725 og databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1), er identisk.

44 Artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725 bestemmer, at »personoplysninger« er »enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person«.

45 Domstolen har imidlertid fastslået, at anvendelsen af udtrykket »enhver form for information« i definitionen af begrebet »personoplysninger« i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1), afspejler EU-lovgivers hensigt om at give begrebet en bred betydning, således at det potentielt omfatter enhver form for information, både objektiv og subjektiv i form af meningstilkendegivelser eller bedømmelser, forudsat at informationen er »om« den pågældende person. En information vedrører en identificeret eller identificerbar fysisk person, hvis den på grund af sit indhold, formål eller virkning er knyttet til en identificerbar person (dom af 4.5.2023, Österreichische Datenschutzbehörde og CRIF, C-487/21, EU:C:2023:369, præmis 23 og 24).

46 Hvad angår en fysisk persons »identificerbare« karakter præciseres det i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725, at ved identificerbar fysisk person forstås »en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et

identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet«.

47 EU-lovgivers brug af ordet »indirekte« synes at indikere, at det for at kvalificere en oplysning som personoplysning ikke er nødvendigt, at denne oplysning i sig selv gør det muligt at identificere den registrerede (jf. analogt dom af 19.10.2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, præmis 41).

48 I 16. betragtning til forordning 2018/1725 præciseres i denne henseende, at for at afgøre, om en fysisk person er identificerbar, bør »alle midler« tages i betragtning, »der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse« af den dataansvarlige eller »en anden person« til »direkte eller indirekte« at identificere den pågældende. For at en oplysning kan kvalificeres som »personoplysning«, er det således ikke påkrævet, at alle de oplysninger, der gør det muligt at identificere den registrerede, skal befinde sig hos en enkelt person (jf. analogt dom af 19.10.2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, præmis 43).

49 Navnlig kan den omstændighed, at yderligere oplysninger er nødvendige for at identificere den pågældende person, ikke udelukke, at de omhandlede oplysninger kan kvalificeres som personoplysninger (jf. analogt dom af 19.10.2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, præmis 44).

50 Muligheden for at kombinere de omhandlede oplysninger med supplerende oplysninger skal imidlertid udgøre et middel, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse til at identificere den pågældende person. For at fastslå, om midler med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse til at identificere en fysisk person, bør alle objektive forhold ifølge 16. betragtning til forordning 2018/1725 tages i betragtning, såsom de omkostninger og den tid, der er nødvendig til identifikation, under hensyntagen til den tilgængelige teknologi på behandlingstidspunktet og den teknologiske udvikling.

51 I denne henseende har Domstolen allerede fastslået, at et middel ikke med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse til at identificere den pågældende person, når identificeringen af denne person er forbudt ved lov eller praktisk ugennemførlig, f.eks. på grund af det forhold, at den vil indebære en større indsats i tid, omkostninger og arbejde, således at risikoen for en identificering i virkeligheden synes ubetydelig (jf. analogt dom af 19.10.2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, præmis 46).

52 I den foreliggende sag bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 49 i forbindelse med dens undersøgelse af, om den omtvistede pressemeddelelse indeholder personoplysninger som omhandlet i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725, at alene handlinger eller adfærd, der kan tilregnes en EU-institution eller et EU-organ, kan medføre, at Unionen ifalder ansvar. Retten udledte heraf i samme præmis, at identificeringen af appellanten skulle følge af den omtvistede pressemeddelelse og ikke kunne følge af eksterne forhold, der ikke var omfattet af den adfærd, som blev foreholdt OLAF, således at Retten koncentrerede sin undersøgelse udelukkende om de oplysninger, der fremgik af denne pressemeddelelse, og som i givet fald kunne gøre det muligt for læserne heraf at identificere appellanten.

53 Hvad dernæst angik afsløringen af appellantens identitet foretaget af den tyske journalist, som havde offentliggjort en artikel på de sociale medier (Twitter) om OLAF's beskyldninger i den omtvistede pressemeddelelse vedrørende appellanten, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 82 og 87, at der ikke kunne tages hensyn til denne afsløring, eftersom denne journalist ikke havde været i stand til at identificere appellanten alene på grundlag af de identifikatorer, der

fremgik af den omtvistede pressemeddelelse, og at det havde været nødvendigt for journalisten at anvende eksterne identifikationsoplysninger, der supplerede den nævnte pressemeddelelse. For at nå til denne konklusion udtalte Retten bl.a., i den appellerede doms præmis 76 og 81, at nævnte journalist ikke var en gennemsnitslæser, men en professionel undersøgende journalist med speciale inden for videnskabsområdet, som havde ekstern subjektiv viden om appellanten.

54 Spørgsmålet om, hvorvidt oplysninger i en pressemeddelelse fra en EU-institution eller et EU-organ er omfattet af begrebet »personoplysninger« som omhandlet i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725, må imidlertid ikke forveksles med spørgsmålet om, hvilke betingelser der er nødvendige for, at Unionen kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold. Dette første spørgsmål skal udelukkende vurderes på grundlag af de betingelser, der er opstillet i denne bestemmelse, og kan derfor ikke, i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 49, afhænge af betragtninger om, hvorvidt en retsakt kan tilregnes Unionen.

55 I sidstnævnte henseende er det, således som det fremgår af betragtningerne i nærværende doms præmis 48-51, uløseligt forbundet med en persons »indirekte identifikation«, at supplerende oplysninger skal kombineres med de omhandlede oplysninger med henblik på identifikation af den pågældende person. Det fremgår ligeledes heraf, at den omstændighed, at disse supplerende oplysninger hidrører fra en anden person eller en anden kilde end den person, der er ansvarlig for behandlingen af de pågældende data, ikke på nogen måde, i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 49 og 87, udelukker, at en person kan identificeres.

56 Desuden opstiller forordning 2018/1725 ingen betingelser med hensyn til de personer, der kan identificere den person, som en oplysning er knyttet til, idet 16. betragtning til denne forordning ikke blot henviser til den dataansvarlige, men ligeledes til »en anden person«.

57 Hvad navnlig angår en pressemeddelelse udstedt af en undersøgelsesmyndighed med henblik på at informere offentligheden om resultatet af en undersøgelse har denne i sagens natur til formål bl.a. at henvende sig til journalister, således at disse ikke kan adskilles fra en »gennemsnitslæser«, som den appellerede doms præmis 76 henviser til.

58 Den omstændighed, at en undersøgende journalist, som i det foreliggende tilfælde, har udbredt identiteten af en person, der er omhandlet i en pressemeddelelse, gør det imidlertid ikke i sig selv muligt at konkludere, at de oplysninger, der fremgår af denne pressemeddelelse, nødvendigvis skal kvalificeres som personoplysninger som omhandlet i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725, og at fritage for forpligtelsen til at foretage en undersøgelse af, om den pågældende person kan identificeres.

59 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt Retten begik en retlig fejl ved den retlige kvalificering af de faktiske omstændigheder med hensyn til appellantens identificerbarhed, indeholder den omtvistede pressemeddelelse, som Retten i det væsentlige bemærkede i den appellerede doms præmis 53-55, en række oplysninger vedrørende appellanten, som kunne gøre det muligt at identificere hende, nemlig hendes køn, nationalitet og erhverv, en angivelse af, at der var tale om en ung person, og at hun var ansvarlig for det pågældende finansierede forskningsprojekt, ligesom en angivelse af tilskudsbeløbet, af tildelingsorganet, dvs. ERCEA, af karakteren af den enhed, der var vært for projektet, og af det land, hvori denne enhed var beliggende, dvs. et universitet i Grækenland, en henvisning til den pågældende persons far og til den omstændighed, at denne udøvede sit hverv i denne enhed, ligesom det omtrentlige antal forskere, der arbejdede for det nævnte projekt under ledelse af den pågældende person.

60 I modsætning til den konklusion, som Retten nåede frem til i den appellerede doms præmis 68, indeholder informationer om kønnet på en person, der er omhandlet i en pressemeddelelse, om dennes nationalitet, om dennes fars aktiviteter, om størrelsen af tilskuddet til et videnskabeligt projekt og om den geografiske placering af den enhed, der er vært for dette videnskabelige projekt, samlet set oplysninger, der gør det muligt at identificere den person, der er omhandlet i denne pressemeddelelse, navnlig af personer, der arbejder inden for det samme videnskabelige område, og som kender hendes karriereforløb.

61 I denne sammenhæng gør Domstolens praksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 51, det ikke muligt at kvalificere risikoen for en identifikation af den pågældende person som værende ubetydelig. I denne henseende kan oplysninger som dem, der er nævnt i denne doms foregående præmis, for personer, der arbejder inden for det samme videnskabelige område, samlet set gøre det muligt at identificere den omhandlede person, uden at denne identifikation indebærer en større indsats i tid, omkostninger og arbejde. I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, var appellanten desuden ikke forpligtet til at føre bevis for, at hun rent faktisk var blevet identificeret af en af disse personer, eftersom en sådan betingelse ikke er fastsat i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725, idet denne bestemmelse begrænser sig til at kræve, at en person er »identificerbar«.

62 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 66, indeholdt beskrivelsen på ERCEA's websted af de ca. 70 projekter, der var finansieret af dette agentur, og hvis værtsinstitutioner var beliggende i Grækenland, i øvrigt flere nøgleelementer, der gjorde det muligt for internetbrugere at finde de ønskede oplysninger, såsom navnet på den projektansvarlige, navnet på værtsinstitutionen eller finansieringsbeløbet.

63 En pressemeddelelse, der omhandler angiveligt ulovlig adfærd, såsom svig eller korruption, kan klart give anledning til interesse i offentligheden og foranledige læsere heraf, bl.a. journalister, til at foretage søgninger på den person, der er omhandlet i pressemeddelelsen. I en sådan sammenhæng forekommer den indsats, der består i at foretage sådanne søgninger på en webside, såsom ERCEA's websted, ved at gennemgå beskrivelsen af ca. 70 finansierede projekter på dette websted, sammenholdt med andre søgninger på internettet, der sandsynligvis gør det muligt at opnå navnet og andre identifikatorer på den person, der er omhandlet i den omtvistede pressemeddelelse, på ingen måde uforholdsmæssig, således at risikoen for, at appellanten identificeres af journalister eller andre personer, der ikke kender hendes karriereforløb, ikke kunne kvalificeres som ubetydelig som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 51.

64 Det følger af ovenstående betragtninger, at Retten i den appellerede doms præmis 49 og 87 begik en retlig fejl ved at fastslå, at identificeringen af appellanten ikke kunne følge af eksterne eller supplerende elementer, der ikke henhørte under den adfærd, som blev foreholdt OLAF. Desuden begik Retten en retlig fejl ved den retlige kvalificering af de faktiske omstændigheder, som den havde fået forelagt, ved i denne doms præmis 68 at fastslå, at de identifikatorer, der fremgik af den omtvistede pressemeddelelse, ikke med rimelighed gjorde det muligt at identificere appellanten, enten på grundlag af den blotte objektiv læsning af denne pressemeddelelse eller ved hjælp af midler, som »med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse« af en af dennes læsere.

65 Det var følgelig ligeledes med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 91 og 92 fastslog, at de oplysninger, der var indeholdt i den omtvistede pressemeddelelse, ikke var omfattet af begrebet »personoplysninger« som omhandlet i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725, og at denne forordning ikke fandt anvendelse i det foreliggende tilfælde.

66 Under disse omstændigheder skal det første anbringendes første og andet led tiltrædes.

2. Det første anbringendets tredje og fjerde led

67 Henset til det i nærværende doms præmis 65 fastslåede er det ufornødent at undersøge det første anbringendes tredje og fjerde led, idet disse ligeledes vedrører spørgsmålet om, hvorvidt konklusionerne i den appellerede doms præmis 91 og 92 var velbegrundede.

B. Det andet anbringende

1. Parternes argumentation

68 Med det andet appelanbringende har appellanten anfægtet Rettens konklusion, i den appellerede doms præmis 106, hvorefter appellanten ikke kunne påberåbe sig en tilsidesættelse af det princip om uskyldsformodning, der er fastsat i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 883/2013 og i chartrets artikel 48, stk. 1, sammenholdt med EMRK's artikel 6, stk. 2, for så vidt som hun ikke blev identificeret eller var identificerbar i den omtvistede pressemeddelelse. Hun er af den opfattelse, at Retten under alle omstændigheder begik en retlig fejl ved at anvende kriterierne i artikel 3, nr. 1), i forordning 2018/1725 i forbindelse med undersøgelsen af, om der forelå en eventuel tilsidesættelse af dette princip. Det er nemlig tilstrækkeligt, at en person kan identificeres på en hvilken som helst måde, uafhængigt af den tid og de omkostninger, der er nødvendige med henblik herpå.

69 Kommissionen har gjort gældende, at det andet anbringende skal forkastes, bl.a. med den begrundelse, at en tilsidesættelse af uskyldsformodningen forudsætter, at den person, der påberåber sig en sådan tilsidesættelse, er en identificeret eller identificerbar person, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

2. Domstolens bemærkninger

70 Henset til konklusionen i nærværende doms præmis 65 begik Retten en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 106 at fastslå, at appellanten ikke blev identificeret eller var identificerbar i den omtvistede pressemeddelelse, og at hun af denne grund ikke havde kunnet godtgøre, at der forelå en tilsidesættelse af hendes uskyldsformodning.

71 Det andet appelanbringende skal derfor tiltrædes, uden at det er nødvendigt at undersøge de øvrige argumenter, der er fremført i forbindelse med dette anbringende.

C. Det tredje anbringende

1. Parternes argumentation

72 Med det tredje appelanbringende har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 157 og 169 gengav et bevis vedrørende tilsidesættelse af retten til god forvaltning, fastsat i chartrets artikel 41, åbenbart urigtigt.

73 Appellanten har for det første anført, at det, i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 157, fremgår af den blotte gennemlæsning af OLAF's endelige rapport, at alle forskere – og ikke blot visse af dem – har erklæret at have deltaget i projektet. I denne rapports punkt 2.3.3.2 nævnes det nemlig udtrykkeligt, at »de ti forskere, der besvarede OLAF's spørgeskemaer, bekræftede at have deltaget i MINATRAN-projektet«. På samme måde fremgår det af dette punkt 2.3.3.2, hvorefter »visse forskere imidlertid hverken har bekræftet de udgifter, som [Aristoteles-universitetet] havde indberettet i deres navn, eller at de havde en græsk bankkonto«, samt af resuméet af forskernes svar i den nævnte rapport, at størstedelen af forskerne rent faktisk vidste, at der var blevet åbnet bankkonti i deres navn, og at der var foretaget betalinger til dem. Selv om det således fremgår af alle svarene fra forskerne, at de alle vidste, at deres navne var knyttet til projektet, anføres det ukorrekt i den omtvistede pressemeddelelse, at ingen forskere havde kendskab hertil. Rettens vurdering, hvorefter denne pressemeddelelse ville sige »visse« forskere ved brugen af udtrykket »ingen«, udgør en urigtig gengivelse heraf.

74 Hvad for det andet angår den appellerede doms præmis 169 har appellanten anført, at det fremgår af punkt 2.3.3.1 i OLAF's endelige rapport, at det eneste kritikpunkt, som blev rettet mod appellanten, som værende et forsøg på at forhindre undersøgelsen, var det forhold, at hun havde sendt en enkelt e-mail til en enkelt forsker. Selv hvis det antages, at fremsendelsen af denne ene e-mail, hvori hun blot havde meddelt nævnte forsker, at han ikke var forpligtet til at besvare OLAF's spørgeskema, kan kvalificeres som et forsøg på at forhindre undersøgelsen, udgør konstateringen i den appellerede doms præmis 169, hvorefter hun »flere gange har kontaktet visse forskere«, en åbenbar urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder.

75 Ifølge Kommissionen fastslog Retten med rette i den appellerede doms præmis 157, at OLAF i den omtvistede pressemeddelelse ikke havde offentliggjort urigtige oplysninger, der forvanskede konklusionerne i OLAF's endelige rapport. Under alle omstændigheder er det kun en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af princippet om pligten til at udvise omhu, der kan medføre, at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold.

76 Endvidere skal appellantens argumenter rettet mod den appellerede doms præmis 169 ligeledes forkastes. Appellanten har nemlig til støtte for den angiveligt urigtige gengivelse påberåbt sig visse specifikke oplysninger i OLAF's endelige rapport uden at tage hensyn til den omstændighed, at det af andre oplysninger i denne rapport fremgik, at hun ligeledes havde taget kontakt til en forsker for at underrette ham om, at han ikke var forpligtet til at svare OLAF, og til en anden forsker med henblik på, at han ændrede sine oprindelige svar. OLAF var i øvrigt af den opfattelse, at visse forskeres spontane tilbagetrækning eller ændring, i den samme periode, af de svar, som de oprindeligt havde givet, udgjorde en indikation af, at disse forskere havde modtaget e-mails med et lignende indhold.

2. Domstolens bemærkninger

77 I den appellerede doms præmis 157 fastslog Retten bl.a., at det fremgik af sagsakterne, at OLAF ved at anvende formuleringen »[i]ngen af dem var bekendt med« i femte afsnit i den omtvistede pressemeddelelse som betegnelse for »visse forskere« ikke havde videregivet urigtige oplysninger, som gengav konklusionerne i OLAF's endelige rapport forkert. I denne doms præmis 169 fastslog Retten hvad angik appellantens angivelige »forsøg« på at lægge hindringer i vejen for undersøgelsen i fjerde afsnit af denne pressemeddelelse, at OLAF, som det fremgik af OLAF's

endelige rapport, under sin undersøgelse havde konstateret, at appellanten gentagne gange havde taget kontakt til visse forskere, og at OLAF havde anset disse handlinger for at udgøre hindringer for kontorets undersøgelse.

78 Det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at en urigtig gengivelse af omstændighederne skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 25.7.2018, Orange Polska mod Kommissionen, C-123/16 P, EU:C:2018:590, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis). En urigtig gengivelse af beviserne foreligger, hvis det uden fremlæggelse af nye beviser fremgår åbenbart, at gengivelsen af de foreliggende beviser er urigtig (dom af 17.6.2010, Lafarge mod Kommissionen, C-413/08 P, EU:C:2010:346, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis).

79 Selv om en urigtig gengivelse af beviser kan bestå i fortolkningen af et dokument i strid med indholdet heraf, skal den desuden fremgå åbenbart af sagens akter, der er forelagt Domstolen, og den forudsætter, at Retten åbenbart har overskredet grænserne for en rimelig bedømmelse af disse beviser. Det er i denne forbindelse ikke tilstrækkeligt at godtgøre, at et dokument kan være genstand en anden fortolkning end den, som Retten lagde til grund (dom af 16.2.2023, Kommissionen mod Italien og Spanien, C-635/20 P, EU:C:2023:98, præmis 127 og den deri nævnte retspraksis).

80 Henset til denne retspraksis vil Rettens faktuelle konstateringer i den appellerede doms præmis 169 kun kunne anfægtes, hvis det godtgøres, at det åbenbart følger af de dokumenter, der er fremlagt for Retten, at disse konstateringer er urigtige.

81 Hvad for det første angår den appellerede doms præmis 157 har appellanten foreholdt Retten, at den gengav såvel den omtvistede pressemeddelelse som konklusionerne i OLAF's endelige rapport forkert.

82 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at OLAF i femte afsnit, tredje punktum, i den omtvistede pressemeddelelse anførte, at »[en] række af de forskere, der angiveligt var involveret i forskningsprojektet, blev kontaktet af OLAF«. Konstateringen i den følgende sætning, hvorefter »[i]ngen af dem var bekendt med, at deres navn var forbundet med projektet, eller havde nogen viden om de bankkonti, der var blevet åbnet i deres navn, eller om nogen betalinger foretaget til disse konti«, skal derfor forstås således, at den fandt anvendelse på alle de forskere, som OLAF havde kontaktet.

83 Ved for det første i nævnte præmis 157 at fortolke sidstnævnte sætning i den omtvistede pressemeddelelse således, at OLAF tilsigtede at konstatere, at visse af de forskere, som OLAF havde kontaktet, ikke vidste, at deres navne var knyttet til projektet, eller havde kendskab til de bankkonti, der var åbnet i deres navn, eller til nogen form for betaling til dem, selv om den omtvistede pressemeddelelse kun kunne forstås således, at den vedrørte alle de forskere, som OLAF havde kontaktet, gengav Retten indholdet af denne pressemeddelelse forkert.

84 Hvad for det andet angår den angiveligt urigtige gengivelse af konklusionerne i OLAF's endelige rapport bemærkes, at det fremgår af de nævnte konklusioner i denne rapports punkt 2.3.3.2, at ti forskere, der angiveligt havde deltaget i forskningsprojektet, besvarede OLAF's spørgeskema og »bekræftede, at de havde deltaget i MINATRAN-projektet«. Det fremgår ligeledes heraf, at »visse forskere imidlertid hverken har bekræftet de udgifter, som [Aristoteles-universitetet] havde indberettet i deres navn, eller at de havde en græsk bankkonto«. Under disse omstændigheder fremgår det åbenbart, at det ikke er alle de forskere, som OLAF havde kontaktet, som ikke vidste,

at deres navn var knyttet til forskningsprojektet og ikke havde kendskab til de bankkonti, der var åbnet i deres navn, eller til en betaling til dem, i modsætning til, hvad der fremgår af pressemeddelelsen. Retten foretog således en forkert gengivelse af konklusionerne i den nævnte endelige rapport, idet den i den appellerede doms præmis 157 fastslog, at OLAF ikke havde videregivet urigtige oplysninger i den omtvistede pressemeddelelses femte afsnit.

85 Hvad for det andet angår den appellerede doms præmis 169 fremgår det af ordlyden af punkt 2.3.3.1 i OLAF's endelige rapport, hvortil appellanten henviser, at OLAF havde kritiseret hende for, i et forsøg på at forhindre undersøgelsen, at have sendt en e-mail til en enkelt forsker, mens der i den omtvistede pressemeddelelse på abstrakt vis henvises til flere forsøg på hindringer. Det fremgår imidlertid ikke klart, at OLAF i dette punkt i den endelige rapport havde til hensigt udtømmende at dække de forsøg på hindringer, som blev foreholdt appellanten.

86 Det fremgår således ikke klart, at Retten foretog en urigtig gengivelse af OLAF's endelige rapport ved, i den appellerede doms præmis 169, at fastslå, at OLAF, således som det fremgår af denne rapport, under sin undersøgelse havde konstateret, at appellanten gentagne gange havde taget kontakt til visse forskere, og at OLAF havde anset disse handlinger for at udgøre hindringer for dets undersøgelse.

87 Det følger heraf, at det tredje appelanbringende kun skal tages til følge, for så vidt som Retten forkastede anbringendet om tilsidesættelse af retten til god forvaltning hvad angår femte afsnit i den omtvistede pressemeddelelse.

88 Da det første og det andet appelanbringende samt en del af det tredje appelanbringende tages til følge, skal den appellerede dom ophæves, for så vidt som Retten herved frifandt Kommissionen for påstanden om, at Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for det tab, der fulgte af OLAF's tilsidesættelse af dets forpligtelser i henhold til forordning 2018/1725, af princippet om uskyldsformodning og af retten til god forvaltning.

89 I øvrigt bør appellen forkastes.

VI. Søgsmålet for Retten

90 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten trufne afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.

91 Dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag.

92 Retten undersøgte nemlig ikke, om OLAF med offentliggørelsen af den omtvistede pressemeddelelse havde tilsidesat uskyldsformodningen som fastsat i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 883/2013 og i chartrets artikel 48, stk. 1, sammenholdt med EMRK's artikel 6, stk. 2, eller, i tilfælde af, at der forelå en sådan tilsidesættelse, om de betingelser, der kræves for at konstatere Unionens ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 340 TEUF, var opfyldt.

93 Under disse omstændigheder finder Domstolen ikke sagen moden til påkendelse.

VII. Sagsomkostninger

94 Da sagen hjemvises til Retten, skal spørgsmålet om sagsomkostningerne i forbindelse med appelsagen udsættes.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Sjette Afdeling):

1) **Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 4. maj 2022, OC mod Kommissionen (T-384/20, EU:T:2022:273), ophæves, for så vidt som Retten herved frifandt Europa-Kommissionen for påstanden om, at Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for det tab, der følger af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svigs (OLAF) tilsidesættelse af dets forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF, af princippet om uskyldsformodning og af retten til god forvaltning.**

2) **I øvrigt forkastes appellen.**

3) **Sag T-384/20 hjemvises til Retten.**

4) **Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.**

Underskrifter